

[Inger Stilling Pedersen]

milierne – optimale vilkår! Det, at man har nogle forfærdelig gode institutioner, at man kan gå hen til nogle pædagoger, der kan tage sig af børnene, skal være et godt supplement, men det vigtige er, at man får lov til at trives i familien, at have tid til hinanden.

Men dér kommer forskellige interesser jo også ind: Forældrenes interesse i at realisere sig selv, samfundets interesse i at have en arbejdskraft og børnenes interesser. Alt spiller ind her, men jeg tror, at hvis man virkelig ville bruge nogle flere ressourcer omkring familien, ville meget kunne opnås, men det kan man jo se ideologisk meget forskelligt på.

Og med hensyn til de andre ting, som fører ud i misbrug: Hvorfor bliver man misbruger af alkohol og narko? Vi kan jo diskutere langt og længe og inderligt, hvor forfærdelige narkoen og alkoholens svøber er, men hvorfor bliver man alkoholiker, hvorfor bliver man narkoman? Hvad gør vi egentlig omkring disse problemer?

Vi kan også tage hele folkesundheden, jeg tænker også på arbejdsmiljø, de omgivelser, vi færdes i. Vi skal være virkelig opmærksomme på, at der er ting, som kan ødelægge tilværelsen på kortere og længere sigt, vi skal hele tiden være opmærksomme på, hvor risikoen er. Jeg er sikker på, at man kunne sætte ganske almindelige mennesker til at finde ud af det, for vi ved det jo faktisk såre godt alle sammen.

Det, det drejer sig om, er, om man vil gøre noget ved det, om man vil betale de penge, det eventuelt måtte koste, om man vil erkende, at forebyggelse koster noget i første omgang, men at det vil være en udgift, som senere kan føre til noget, vi kan have stor nytte af. Hvis vi virkelig kunne og turde gøre det, burde vi få mennesker til at forstå ansvaret for deres egen situation og vores fælles ansvar for hinanden; derved kunne vi måske også være med til at gøre tilværelsen lidt bedre for hinanden, for alle de ensomme, for alle dem, vi ikke har tid at tage os af. Der er utrolig mange problemer, som er med til at skabe egentlige sygdomme, men som også er medvirkende til, at man måske egentlig ikke har den store lyst til at leve og dermed får en hel masse problemer.

Men jeg håber, at vi også i udvalget kan få en god drøftelse af de ting, der ligger bag forslaget, og at vi også vil være villige til at ofre noget på at realisere, at mennesker kan få en bedre livskvalitet.

Birgitte Husmark (SF):

Jeg vil gerne sige tak for de meget rosende bemærkninger og den gode velkomst, forslaget har fået.

Jeg vil først kommentere ordførernes indlæg og til sidst sundhedsministerens. Det er jo altid godt at vide, at formålet med de ting, man laver, er godt, men der skulle helst også komme lidt substans ud af det. Det håber jeg at vi trods alt kan nå frem til.

Jeg tror, jeg vil starte med fru Dorit Myltoft, der hæftede sig meget ved, at ordet »styring« stod i forslaget, og jeg blev selv lidt overrasket over, at det stod der, og at det falder så meget i øjnene, som det da nok kan gøre. Det har ikke været hensigten fra vores side, at det skal være styring på den måde. Hensigten har været en koordinering og en enhed, der har kunnet sætte på videre formidling af erfaringerne, så de bliver nyttiggjort. Det har været den form for styring, man har tænkt på, og ikke styring på den måde, at man vil bestemme, hvilken retning man absolut skal gå. Jeg håber meget, det kan gå ind i den videre behandling af forslaget, at det har været den form for koordinering, samling på tingene, som har været ment fra forslagsstillernes og min side.

For det, der jo er det helt afgørende med forslaget her, er egentlig lidt, som fru Inger Stilling Pedersen også sagde, at slå et hul igennem den barriere, vi har, i og med at vi alle sammen som politikere løber ind i, at vi ikke får noget ud af at forebygge. Resultatet af forebyggelse er noget, der viser sig og betaler sig på lang sigt, og det er derfor, det er så vanskeligt at komme igennem med virkelig at tage hul på forebyggelse, for det er ikke sikkert, at vi selv får nogen gevinst ud af det. Men mange af de ting, der kan opnås ved forebyggelse, er jo ting, hvor vi faktisk ikke behøver at være i tvivl om at det er rigtigt, det vi gør, som fru Inger Stilling Pedersen også sagde.

Fru Agnete Laustsen sagde: Der er jo investeret meget i sundhedssektoren, og hvad hjælper det? Jamen det er jo lige præcis det, det handler om, for dels mener jeg ikke, der er investeret nok og måske heller ikke på den rigtige måde i sundhedssektoren, men vi trænger til noget, der kommer før sundheds- eller rettere behandlingssektoren, nemlig hvad vi kan gøre for at forhindre, at så mange mennesker havner dér.